

Hồi 7

Quý Muu

Mười mấy người đều ăn mặc giống hệt quái phụ hồi nầy, tên nào tay cũng cầm một cây phước tiêu hồn, trên có viết người chữ bằng máu như sau:
“Hồn của Tử Vong thuyền chủ ơi mau về đây !”

Chỉ trong nháy mắt mười mấy cái bóng trắng đó đã bao vây chặt lấy ba người.

Tử Vong thuyền chủ khẽ kêu “ừ” một tiếng, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, thấy quái phụ hồi nầy đã đứng ở chỗ cách xa mình chừng ba trượng đang để tay lên môi huýt một tiếng còi thật dài.

Tiếng còi chưa dứt, những bóng người kia đã nhảy múa luôn. Thuyền chủ đưa mắt ra hiệu cho Phương Sách với Tĩnh Thực, rồi cả ba đứng lên để xem bọn người kia làm trò.

Tiếng còi thứ hai lại nổi lên, mười tám quái phụ chạy nhảy rất nhanh như xuyên hoa hồ điệp ở chỗ cách ba người chừng hai trượng vẫn tiếp tục chạy quanh và múa thành một luồng ánh sáng trắng.

Tử Vong thuyền chủ cứ đứng yên không cử động, ngấm ngấm đề phòng, mặt lộ vẻ khinh thị và cười khẩy, hình như không coi bọn chúng vào đâu hết vậy.

Phương Sách tay cầm kiếm, thiếu nữ cầm thương bạc cả hai cùng đứng sát cánh nhau mắt không chớp, cứ nhìn thẳng vào bọn người kia nhảy múa. Cả hai người đều lộ vẻ nghi ngờ, vì không hiểu bọn chúng đang làm trò trống gì ? Tuy vậy hai người cũng biết sau cái trò kỳ lạ này, thế nào cũng có sát thủ rất quái dị tấn công bọn mình.

Phương Sách vừa đứng nhìn vừa nghĩ bụng:

“Bây giờ ta là cái gì ? Con của Tử Vong thuyền chủ nối giáo cho giặc đối địch với quái nhân áo bào lam dượng của mình chẳng ? Nhưng nếu mình là con của quái nhân, như vậy có phải là mình đã nghịch lại cha mình không ?”

Vừa nghĩ tới đó chàng đã nghe thấy có tiếng kêu “trùng”, mười tám cây phước đột nhiên có khói trắng bốc ra nhằm ba người bắn tới. Khói trắng đó mát dịu và có mùi vừa thơm vừa chua, hể ngửi là cảm thấy khó chịu buồn nôn buồn ọc, đầu óc choáng váng, hầu như sắp phải té ngã liền.

Phương Sách cả kinh vội trấn tĩnh tâm thần, nín hô hấp, thì sát thủ rất lời hại của đối phương đã tiến công tới.

Trong làn khói trắng bỗng có vô số những mũi kim bạc nhỏ như lông bò, mau như mưa rào đổ tới. Kim với khói trắng cũng một màu rất khó phân biệt và không ngờ những cây phướn đó lại có những ám khí độc bắn ra như thế ? Quả thực không ai có thể tưởng tượng được.

Tuy Tử Vong thuyền vẫn cẩn thận đề phòng, nhưng thấy đối phương giở cái trò ấy ra, chỉ nín hô hấp và tỏ vẻ khinh thường thôi, chứ không thềm đếm xỉa tới. Chờ những mũi kim bạc đến gần mặt, lúc ấy y mới giật mình kinh hãi. Lúc này muốn tránh cũng không còn kịp nữa, y vội ngửa người về phía sau, giơ song chưởng lên quát mạnh một cái và thuận thế thâm tay lại, rồi đẩy ra một luồng cuồng phong bao vây quanh người mình nữa.

Phương Sách với Tĩnh Thục đang quay mình tránh né, hai người không làm bộ làm tịch như thuyền chủ và càng giở chưởng phong ra tấn công liên tiếp. Chỉ trong nháy mắt, những sương mù trắng với kim bạc đều bị đánh tan hết.

Mười tám nữ quái tấn công lén không ăn thua gì, vội lùi sang một bên đứng yên, mặt lộ vẻ kinh ngạc rõ ràng:

Tử Vong thuyền chủ mặt lộ sát khí, cười the thé một hồi rồi nói:

- Đâm ra vu tiên (tên trong sương mù đầy đâm khí) là trò ba tam lưu mà cũng đem ra đối phó với bốn thuyền chủ.

Y vừa nói tới đó rú lên một tiếng thật lớn, thân hình nhanh như điện chớp, nhảy tới trước mặt kẻ địch, múa chưởng tấn công luôn. Mười tám nữ quái chỉ thấy mặt mũi tối tăm, không kịp tránh né, đã kêu la thảm khốc và ngã ngửa người về phía sau luôn. Chỉ trong nháy mắt, mười tám cái xác nằm ngổn ngang trên mặt đất, cái xác nào cũng bị đốt cháy đến đen thui.

Phương Sách thấy thế cũng phải giật mình đến thót một cái. Lúc này chàng mới biết Tử Vong thuyền chủ chỉ hiền từ với mình thôi, chứ còn với người khác thì y rất tàn nhẫn, nên chàng cảm thấy xúc động và khó chịu vô cùng.

Tên nữ quái đứng ở chỗ xa ba trượng danh chỉ huy, thấy thế liền quay đầu đảo tẩu luôn.

Tử Vong thuyền chủ thấy thế liền quát lớn:

- Người chạy đi đâu ?

Y vừa nói vừa định đuổi theo, bỗng thấy có một luồng tiềm lực ở phía trên đè xuống, ngăn cản, cành và lá cây cũng rung động theo, và chỉ trong nháy mắt đã có một người nhảy xuống. Người đó chính là quái nhân mặc áo bào lam. Vừa xuống tới nơi, y đã cười giọng rất nảo ruột nói:

- Tử Vong thuyền chủ ác độc thật ! Mười tám vũ nữ đã bị người giết chết hết, mà người lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt nữa. Người ...

Không đợi chờ y nói dứt lời, Tử Vong thuyền chủ đã quát tiếp:

- Câm mồm ! Người còn có trò ma quỷ gì nữa thì cứ mau giở ra đi ! Để bốn thuyền chủ đưa cả người lên thế giới cực lạc một thể.

Quái nhân cười hi hí luôn mồm và đáp:

- Tử Vong thuyền chủ thiên hạ vô địch. Ngày hôm nay ta sẽ đấu với người một trận, để cho người biết. Trời cao còn có Trời cao hơn, người giỏi lại có người khác giỏi hơn.

Phương Sách tay cầm trường kiếm, nhảy vào chỗ giữa hai người, với giọng nói rất náo nùng, xen lời hỏi:

- Hai vị hà tất phải đấu trí mạng ...

Chàng vừa nói tới đó thì thuyền chủ đã xua tay một cái và quát lớn:

- Con đứng sang một bên ! Bây giờ là lúc kết liễu sinh tử với y.

Phương Sách bị một luồng tiềm lực đẩy lui, chàng phải loạng choạng mấy bước mới đứng vững được.

Thuyền chủ cứ giở chưởng lực rất mạnh ra tấn công tới tấp, quái nhân vội quay người chạy ra ngoài bìa rừng. Thuyền chủ cười nhạt mấy tiếng và cũng đuổi theo ngay.

Tĩnh Thục ứa nước mắt ra, nghẹn ngào hỏi:

- Đại ca, người đấu với cha là ai thế ?

Phương Sách vẻ mặt rầu rĩ, cau mày lại, ngừng đầu nhìn lên trời. Chàng cũng không biết nói năng ra làm sao cho phải, khẽ thở dài một tiếng và nói:

- Hiền muội, chúng ta đuổi theo ra xem hai người đi ?

Chàng vừa nói vừa dắt tay Tĩnh Thục chạy ra khỏi khu rừng rậm đó liền, vừa đi chàng vừa mong muốn làm thế nào để hòa giải được sự kết oán đó của một người cha với một người dượng.

Khi chàng với Tĩnh Thục ra tới ngoài rừng đã thấy hai cái bóng người nhanh như điện chớp chạy lên tới trên đèo rồi. Lúc ấy mặt trời đang lặn, gió núi dịu hiu, cảnh tượng càng âm thầm và bi đát thêm. Bốn cái bóng người đang chạy quanh co lên đỉnh núi. Khi mới lên tới lưng núi, bốn cái bóng người chia làm ba tốp tiếp tục leo lên, càng lúc càng gần nhau.

Thấy phía đằng trước có một tảng đá quái dị cao chọc trời ngăn cản lối đi. Quái nhân áo bào lam rú lên một tiếng thật lớn, đá trong sơn cốc bị chấn động lở từng tảng một rớt xuống như mưa ...

Tử Vong thuyền chủ, Phương Sách và Tĩnh Thục ba người đang đi ở bên dưới, thấy thế cả kinh, mà chỗ ba người đang đứng lại là vách núi cao dốc, không sao tránh né được.

Tử Vong thuyền chủ hét lớn một tiếng, giơ song chưởng lên múa liên tiếp. Những tảng đá ở bên trên rớt xuống đều rẻ sang hai bên mà rơi xuống dưới khe núi.

Phương Sách cũng giở Lưỡng Nghi Cương Khí ra để bảo vệ đầu và mặt. Thiếu nữ áo xanh vội xoay người, tựa lưng vào lưng của Phương Sách, một mặt nhờ chưởng phong của Phương Sách bảo vệ lấy mình mẩy của mình, một mặt dùng chưởng gạt những tảng đá rớt qua cạnh người.

Tử Vong thuyền chủ ré lên một tiếng rồi hùng mãnh nhảy lên, đi ở trên sườn núi cao dốc như đi trên đất bằng, không quản ngại mưa đá ở trên rớt xuống như mưa, mà cứ tiếp tục phi thân lên hoài.

Phương Sách sợ khinh công của Tĩnh Thục không đủ hỏa hầu, đang định vòng đường để leo lên. Ngờ đâu, chàng đã thấy Tĩnh Thục nhún chân một cái, nhảy thẳng lên phía trên tức thì. Lúc này chàng mới biết khinh công hỏa hầu của nàng ta cũng không kém gì mình, trong lòng mừng thầm.

Cảnh sắc ở trên đỉnh núi thật là thanh kỳ, Phương Sách ngừng đầu lên hít một hơi không khí trong sạch, thấy tinh thần sảng khoái vô cùng. Thì ra chàng thấy trên đỉnh núi xác nằm ngổn ngang. Một nửa số người bị cháy xém, một nửa số bị ám khí hình thuyền ném trúng giữa ngực, trông thật thảm khốc vô cùng.

Bên phải bỗng có hai cái bóng người nhanh như điện chớp phi lên. Cả hai cùng quát tháo lia lịa và đấu với nhau rất hăng, hầu nhi không còn xem cái chết vào đâu hết.

Phương Sách lo âu vô cùng, vội phi thân nhảy tới gần. Quái nhân áo bào lam thừa cơ quay mình chạy luôn. Tử Vong thuyền chủ khi nào chịu để cho đối phương bỏ chạy, vừa đuổi theo vừa giận dữ quát mắng:

- Dù ngươi có chạy khắp chân trời góc biển cũng không sao thoát khỏi song chưởng của bổn thuyền chủ.

Quái nhân nhảy vào trong một khe núi lớn, rồi lại phi thân lên trên đỉnh ngam, cúi đầu nhìn xuống, lớn tiếng quát bảo:

- Tử Vong thuyền chủ, trong những đống đá lởm chởm này chính là chỗ vùi thân chôn xác của ngươi. Ngươi có dám vào không ?

- Dù là núi đao bể kiếm, bổn thuyền chủ cũng không coi vào đâu hết ...

Chưa nói dứt, thuyền chủ đã phi thân tới trước những đồng đá đó. Phương Sách đang định kêu gọi, thì thuyền chủ đã nhảy vào trong đồng đá rồi. Đồng hồ hình bóng của quái nhân ở trên đỉnh ngam cũng biến mất.

Phương Sách dặt tay thiếu nữ áo xanh nhảy vào đồng đá xem sao, mới hay trong đó là một thạch cốc hình cái chậu. Tuy bốn bên vách đá không cao lắm, nhưng bóng nhoáng như gương. Chỗ đứng giữa có một miếng đất bằng rộng, chừng mười trượng, nơi đây chỉ có cửa vào chứ không có lối ra, thật là một nơi quý phủ thần công, thợ thiên nhiên tạo nên, chứ người không thể nào làm được.

Thuyền chủ đang lạnh lùng nhìn xung quanh, vẻ mặt hơi hoảng sợ, và vội bảo Phương Sách với thiếu nữ áo xanh rằng:

- Hai con mau lui ngay ...

Y chưa nói dứt đã có tiếng kêu “ùm” thật lớn. Thì ra chỗ cửa vào đã có một tảng đá lớn ở đâu đó xuống, bịt chặt lấy đường lối.

Quái nhân lại xuất hiện ở trên vách núi, cúi đầu xuống cười khẩy nói:

- Tử Vong thuyền chủ, ngày này sang năm là ngày giỗ đầu năm của người !

Thuyền chủ nghiêng răng đáp:

- Bốn thuyền chủ phải lột da người, rút gân người mới hả dạ.

- Lời nói này phải ta nói mới đúng.

Quái nhân cười nhạt nói như vậy. Tử Vong thuyền chủ tức giận, hai mắt trợn tròn xoe, quát mắng tiếp:

- Người tưởng mười trượng thạch cốc này có thể làm khó dễ được bốn thuyền chủ hay sao ?

- Bốn bên vách đá không những bóng nhoáng như gương, và có sơn thuốc độc rất lợi hại, hễ dẫm chân vào đó, chất độc truyền lên người ngay. Tất cả tinh anh của bảy đại môn phái không sao thắng nổi người, một Tử Vong thuyền chủ, nhưng bây giờ người lại là cá nằm trên thớt của ta.

Phương Sách đưa mắt nhìn những vách ở bốn xung quanh, thấy có màu xanh óng ánh, nếu không để ý nhìn kỹ thì không sao trông thấy rõ. Chàng lòng đau như dao cắt, ngừng đầu lên quát hỏi:

- Hai vị có oan cừu gì mà cứ phải đấu chí mạng với nhau như thế này ?

Quái nhân nhặt một chiếc gậy dài hơn ba trượng, thòng xuống bên dưới và nói:

- Con, với khinh công của con, có thể nhảy lên được khúc trúc ở cuối gậy. Con mau lên mau đi ...

- Không ! Con chỉ muốn hai vị đừng đánh nhau nữa ...

- Bây giờ con vẫn chưa rõ, giữa ta với y không sao lưỡng toàn được. Con hãy nghe lời cha, mau lên trên này đi ...

- Con không hiểu dụng tâm của ...

- Con cứ lên đây, cha sẽ nói rõ nguyên nhân cho con hay. Bằng không, chậm tí nữa, cha đã phát động, muốn lên cũng không được.

- Không. Nếu con chưa rõ nguyên nhân, con đành chết ở đây.

Quái nhân mặt lộ hung ác, hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ con không tin lời của cha hay sao ?

- Không phải thế. Con không muốn trông thấy hai vị cùng bị thất bại và bị thương ...

- Chẳng lẽ con lại muốn chết cùng với tên gian trá kia hay sao ?

- Con không hiểu ý kiến của ...

- Y lừa dối con đấy. Y không phải là cha của con đâu.

- Có gì làm bằng cứ chứng minh cho con xem !

- Bằng cứ ư ? Thiếu nữ áo xanh đứng cạnh con chính là bằng cứ đấy.

Phương Sách ngạc nhiên quay đầu nhìn Tĩnh Thục thấy nàng cũng ngỡ ngác không hiểu. Tử Vong thuyền chủ giận dữ quát tháo như sấm động và mắng chửi:

- Người nói láo. Muốn lừa dối con ta phải không ?

Quái nhân cười nhạt, đáp:

- Ý là con gái của người ?

Thuyền chủ cương quyết đáp:

- Ai bảo là không phải ?

Quái nhân cười ha hả như điên như khùng hỏi tiếp:

- Y thị với người có quan hệ huyết thống hay sao ?

- Người ...

Hình như Tử Vong thuyền chủ đã giật mình đến thót một cái. Quái nhân lại hỏi tiếp:

- Máu trong người của nó cũng như máu trong người của người ?

- Người ...

Tử Vong thuyền chủ mặt lộ vẻ kinh hoảng. Quái nhân cười khinh một tiếng lại nói tiếp:

- Người là người thế nào của nó ?

Tử Vong thuyền chủ nghiêng răng mím môi đáp:

- Cha !

Quái nhân đột nhiên cười the thé nói tiếp:

- Người ... Tử Vong thuyền chủ ! Người là kẻ thù đã giết cha của nó thì đúng hơn ...

Tử Vong thuyền chủ lại giật mình đến thót một cái, rồi bỗng chỉ tay quát mắng:

- Người ... đừng có đặt điều nói láo như vậy !

Quái nhân lầm lỳ nói tiếp:

- Hồi sáu năm trước đây người đã thương Áo Ảnh đạo giả người chưởng môn của phái Côn Luân, bắt cóc con nhỏ mới ra đời của người chưởng môn ... nhưng ta không hiểu tại sao người lại giữ nó lại nhận làm con gái như thế ...

Tử Vong thuyền chủ sắc mặt thay đổi hẳn, vì y đeo mặt nạ da người, nên không trông thấy rõ sắc mặt của y, nhưng vẫn thấy da mặt y rung động hoài, đủ thấy y đang kích động biết bao ...

Phương Sách cũng kinh hoảng và nghĩ đến chuyện ân sư mình với Tử Vong thuyền chủ nói đến thân thế của thiếu nữ áo xanh, bây giờ chàng lại thấy thái độ của thuyền chủ như thế, đủ thấy lời nói của quái nhân không sai chút nào.

Thiếu nữ áo xanh Giang Tĩnh Thục đang trở mắt lên nhìn, bỗng mắt nàng chớp nháy mấy cái rồi quát mắng quái nhân rằng:

- Nói bậy ! Ta không biết Áo Ảnh đạo giả gì hết !

Tử Vong thuyền chủ ôm lấy nàng ta mồm lẩm bẩm tự nói:

- Con ngoan ngoãn của cha ...

Quái nhân lại nói với Phương Sách tiếp:

- Con đã tin lời nói của cha rồi đấy chứ ? Tử Vong thuyền chủ là người nói láo và xảo trá nhất thiên hạ, con không nên tin lời nói của y !

Tử Vong thuyền chủ càng tức giận thêm, lại quát tháo tiếp:

- Câm mồm ! Ta không xé xác người ra làm muôn mảnh thì ta không sao nguôi được ngày hôm nay !

Nói xong y tung mình nhảy lên chỗ quái nhân đang đứng, nhưng quái nhân vẫn đứng yên như thường và vội thâu chiếc gậy trúc lên cười nhạt, đáp:

- Người cứ thử đi, xem ngày hôm nay Tử Vong thuyền chủ vô địch thiên hạ có phải là cá trên thớt của ta hay không ?

Quả nhiên vác đá trơn tuột, dù Tử Vong thuyền chủ có tài ba rất cao siêu mà cũng không thể nào nhảy lên được vách núi cao hơn mười trượng ấy.

Quái nhân cười ha hả nói tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ, ta chỉ cần khẽ ra tay một thế là người sẽ hóa ra tro tức khắc.

Thuyền chủ vội thâm liễm tâm thần, giả bộ hoảng sợ, nhưng đang ngấm ngầm nghĩ cách để thoát ra khỏi sơn cốc.

Quái nhân bỗng rú lên một tiếng, chung quanh trên đỉnh những vách núi đã có mấy chục người tay cầm củi khô và đuốc xuất hiện, chúng cùng đốt cháy những cành cây khô và đang định ném xuống dưới thung lũng.

Tử Vong thuyền chủ thấy thế kinh hoảng vô cùng vội lui đến chỗ giữa sơn cốc đứng cùng với Phương Sách và thiếu nữ áo xanh.

Quái nhân giơ tay lên chỉ Phương Sách lớn tiếng quát bảo:

- Con mau lên đi, bằng không con sẽ bị thiêu cháy ra tro tại đây liền !

Quái nhân vừa nói vừa thòng chiếc gậy trúc xuống và đưa mắt ra hiệu gọi Phương Sách và Tĩnh Thục nhảy lên.

Phương Sách ngạc nhiên nhìn xung quanh, thấy bóng người ở chung quanh đỉnh vách đang đốt cháy những cây củi khô tẩm dầu, ngọn lửa đã bốc cháy nghi ngút và có tiếng kêu “lốp cốp”. Gió đưa khói xuống dưới thạch cốc khiến thạch cốc bị mù mịt những khói và mùi khét lẹt rất khó ngửi.

Quái nhân lại vội kêu gọi:

- Con ơi mau lên, nếu chậm chút nữa thì cha cũng không thể cứu được con đâu ...

Phương Sách vẫn đứng yên không cử động, chàng biết quái nhân chỉ cần vẫy tay ra hiệu là bọn người kia sẽ ném củi lửa xuống tức thì, chỉ trong nháy mắt Thạch cốc rộng chừng mười trượng vuông này sẽ biến thành biển lửa ngay, dù mình có công lực cao siêu đến đâu cũng không sao bay ra khỏi được nơi đây.

Quái nhân gào thét đến khan cả tiếng mà Phương Sách vẫn cứ đứng yên ở đó, vẻ mặt của chàng cứ thản nhiên không hề sợ chút nào.

Còn Tĩnh Thục thì đứng sát vào Thuyền chủ, nàng thấy Phương Sách bình thản như vậy mới hết hoảng sợ.

Riêng có Tử Vong thuyền chủ thì trong lòng rất kinh hoảng, y biết bọn chúng ném xong những củi khô tẩm dầu đang đốt cháy kia xuống, rồi thể nào cũng ném những trái đạn làm bằng thuốc pháo, như vậy cả ba sẽ không soa thoát chết được. Y liền đánh liều, ứa nước mắt ra và nguyền rủa nói:

- Thôi ! Hai con nghe lời y mà đi lên trên đó đi, khỏi cần lo âu cho cha nữa ...

Phương Sách nghe nói rùng mình và rất cảm động, nước mắt nhỏ rùng xuống ngay. Lòng chân tình của thuyền chủ đã dả động trái tim của chàng khiến chàng đã xác định Tử Vong thuyền chủ mới thật là cha của mình. Vì một người cha bao giờ cũng liều mạng để hy sinh cho con cái, còn quái nhân kia không những thủ đoạn và tâm địa ác độc như thế, thậm chí còn muốn giết hại mình nữa.

Quái nhân lại lớn tiếng kêu gọi:

- Con ơi ! Đây là câu kêu gọi cuối cùng của cha, nếu con không lên thì cha đành phải nhẫn tâm ...

Nói tới đó y lại ngắt lời để chờ Phương Sách trả lời, Phương Sách liền vận hơi sức từ đơn điền thủng thẳng nói vọng lên từng câu một trả lời quái nhân rằng:

- Phương mỗ đành cùng Tử Vong thuyền chủ ...

Nghe tới đó quái nhân rùng mình đến thót một cái, mắt lộ hung quang, còn Tử Vong thuyền chủ thì ứa nước mắt ra trong lòng cảm động vô cùng. Tuy y là người rất lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng y là một người rất giàu tình cảm. Sở dĩ y có hai cá tính khác lạ như thế cũng chỉ vì mối thâm thù nọ gây nên.

Phương Sách không hãi sợ gì hết, lại lớn tiếng trả lời quái nhân tiếp:

- Nếu ngài quả thực là cha của Phương mỗ thì mau bảo người người cầm củi lửa rút lui lại, bằng không Phương mỗ đành hóa ra tro ở đây !

Quái nhân liền nổi hứng rú lên một tiếng, những người đứng ở trên bốn bên vách đã đồng thanh hét lớn và vút người bó củi đang cháy hồng xuống như mưa. Tiếp theo đó lại ném những trái đạn bằng thuốc pháp nổ ở trên không kêu “dùng dùng” hoai.

Tử Vong thuyền chủ tay trái ôm lấy Tĩnh Thực, tay phải múa tít đẩy ra một luồng chưởng phong để bảo vệ ba người.

Phương Sách đau lòng khôn tả, lúc này chàng mới biết quái nhân quả không có tình cha con với mình. Chàng trợn ngược đôi mày kiếm lên, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và múa tít thanh bảo kiếm gạt những củi lửa với đạn thuốc pháo rớt xuống bắn sang tứ phía.

Quái nhân rú lên một tiếng nữa, thủ hạ của y lại tiếp tục ném thêm củi lửa xuống. Trong sơn cốc đó đã biến thành bể lửa.

Bọn Tử Vong thuyền chủ ba người đã thấy hơi lửa bén tới, nhất là những trái đạn nổ ở trên không oai lực lại càng kinh người thêm, dù thuyền chủ với Phương Sách có công lực cao siêu đến đâu cũng không sao chịu nổi những ngọn lửa vô tình lợi hại ấy !

Thuyền chủ hơi sơ xuất một chút, cái áo bào trắng của y đã bị bén lửa ngay. Cũng may bên trong y còn mặc một cái áo da cá không sợ lửa và cũng không sợ nước, nhưng y chỉ lo ngại cho thiếu nữ áo xanh đứng bên cạnh thôi.

Phương Sách cũng bị một ngọn lửa rút vào mu tay đau như bị dao cắt, chàng bỗng sực nhớ đến ba chiếc phi tiêu hình thuyền của Tĩnh Thục tặng cho, lúc này đem nó ra sử dụng rất thích hợp. Chàng bèn móc túi lấy ba mũi phi tiêu đó ra, rồi chàng nhắm ba người ở trên vách núi ném lên luôn.

Thấy chàng sử dụng ám khí, lúc ấy Tử Vong thuyền chủ mới sực nhớ đến cũng vội móc túi lấy ám khí ra ném. Vì y kích động quá đỗi, đã mất trấn tĩnh đến quên cả sử dụng ám khí rất lợi hại của mình.

Những người đứng ở trên đỉnh vách núi tung lửa xuống, bỗng thấy có sao bạc ở phía Đông tới, rồi lại bỗng thấy từ phía Tây tới vừa nhanh vừa mạnh, chỉ trong chốc lát, bọn người ấy đã bị ném trúng và ngã lăn ra chết.

Nhờ vậy mưa lửa và đạn mới ngừng hẳn. Phương Sách đi trước mở đường múa tít thanh bảo kiếm và giở Lưỡng Nghi Cương Khí ra tiến thẳng tới vách đá. Chàng hét lớn một tiếng giở thần oai ra, dùng mũi chân dẫm lên những chiếc phi hình thuyền mà chàng đã ném vào vách núi từ trước như những bực thang, nhờ vậy chàng cứ việc phi thân ở trên những mũi phi tiêu đó mà lên trên đỉnh vách núi.

Vì khói bốc mù mịt, không sao trông thấy rõ người, nên tới khi quái nhân được tin chạy lại tiếp ứng, thì Tử Vong thuyền chủ đã lene tới trên đỉnh vách núi rồi.

Bọn người ném củi lửa xuống còn một số thoát chết thấy Phương Sách với Tử Vong thuyền chủ phi lên, chúng hoảng sợ vội hô lên mấy tiếng và bỏ chạy tán loạn ngay.

Tử Vong thuyền chủ đặt Tĩnh Thục xuống rồi nhảy xổ lại tấn công quái nhân luôn.

Phương Sách bỗng thấy một điểm sao bạc nhằm Tĩnh Thục ném tới. Lúc ấy Tĩnh Thục đang mãi xem thuyền chủ đấu với quái nhân không để ý đến, vì vậy nàng mới sắp bị mũi phi tiêu đó bắn trúng.

Thì ra mũi phi tiêu ném Tĩnh Thục là của quái nhân rút ở trên xác của bọn thủ hạ ra mà dùng để ném nàng.

Phương Sách thấy thế máu nóng sôi sùng sục, chàng vội giơ chưởng lên tấn công luôn một thế thực mạnh, nhờ vậy mũi phi tiêu hình thuyền đã lướt qua mũi của Tĩnh Thục và rút ngay xuống mặt đất.

Tử Vong thuyền chủ ngẩn người ra liếc nhìn Phương Sách một cái rồi quay người dắt Tĩnh Thục và đuổi theo quái nhân ngay, vì nhân lúc thuyền chủ ngẩn người ra nhìn quái nhân đã quay người chạy thẳng lên trên đỉnh núi.

Phương Sách đuổi theo lên trên đỉnh núi, chàng lại giật mình kinh hãi vì chàng thấy quái nhân với thuyền chủ đang đứng đối diện nhau ở trên những tảng đá lởm chởm, chung quanh có bóng người lố nhố. Quái nhân ngừng mặt lên trời cười the thé nói:

- Tử Vong thuyền chủ, người xưng hùng xưng bá trên thiên hạ, nhưng hôm nay người đã trúng phải quỷ kế của ta. Những bóng người đứng quanh kia chính là ba người chưởng môn của ba đại môn phái: Thanh Mao Bang, Tứ Quả Hội và Bạch Long Giác cùng các môn hạ của họ. Các vị anh hào đã đợi chờ người ở đây đã lâu, biết điều thì mau thúc thủ chịu trời đi.

Những người đứng quanh đó đều hô to, tiếng kêu như sấm động và ba người chưởng môn đã nhảy tới gài đứng ở ba mặt bao vây.

Tử Vong thuyền chủ cười nhạt một hồi, hai mắt sáng như điện chớp liếc nhìn chung quanh một lượt, rồi âm trầm đáp:

- Lão quái, người thử quay đầu lại xem, còn một lớp bóng người nữa đứng ở vòng ngoài bao vây người của ba đại môn phái là những ai ?

Quái nhân ngạc nhiên đưa mắt nhìn tứ phía, lúc ấy y mới hay những lớp người của ba đại môn phái đã có một lớp người nữa xuất hiện và không hiểu họ tới từ lúc nào.

Dưới ánh nắng lờ mờ, y đã trông thấy rõ những người đó đều mặt áo da cá vảy đen bóng nhoáng, tay cầm trường kiếm, hình dạng giống hệt Tử Vong thuyền chủ vậy.

Lúc ấy cả quần hào bao vây xung quanh cũng biến sắc mặt.

Tử Vong thuyền chủ ngừng mặt lên trời cười ha hả nói tiếp:

- Người của ba môn phái đã bị tám mươi một tinh anh của Tử Vong thuyền ta bao vây, âm mưu quỷ kế của người thoát sao khỏi đôi mắt của bốn thuyền chủ ? Chắc người nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được lại trúng phải mưu kế của bốn thuyền chủ ... Bốn thuyền chủ chỉ không ngờ người dám theo dõi Tử Vong thuyền lại là người năm xưa cùng bị rút xuống dưới vực thẳm với bốn thuyền chủ đấy thôi !

- - - o0o - - -